

Sygn. akt I C 1301/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Niemczyk

Protokolant: starszy sekretarz sądowy M. K.

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2016 roku w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa P. G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda P. G. kwotę 3.682,34 zł (trzy tysiące sześćset osiemdziesiąt dwa złote i 34/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2.04.2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.402,00 zł (tysiąc czterysta dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 965,16 zł (dziewięćset sześćdziesiąt pięć złotych i 16/100) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

sygn. akt I C 1301/16

UZASADNIENIE

Powód P. G., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. o zapłatę kwoty 3.682,34 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2.04.2016 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzi od pozwanego odszkodowania z tytułu uszkodzenia samochodu, będącego jego własnością marki M. (...) ((...)) nr rej. (...), na skutek kolizji drogowej z dnia 27.02.2016 roku spowodowanej przez sprawcę ubezpieczonego u pozwanego, wraz z odsetkami naliczonymi po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. Argumentował, iż pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i po dokonaniu oględzin wypłacił poszkodowanemu kwotę 6.236,75 zł.

Powód wskazał, iż dochodzi od pozwanego zapłaty kwoty stanowiącej różnicę, pomiędzy rzeczywistym kosztem naprawy pojazdu obliczonym przez rzeczoznawcę, a kwotą dotychczas wypłaconą na rzecz poszkodowanego.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S., wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych /k. 34 – 37/.

W uzasadnieniu odpowiedzi przyznał, iż w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 6.236,75 zł. Zarzucił, iż rozstrzygnięcie niniejszej sprawy nie sprowadza się do wyliczenia maksymalnych kosztów naprawy, ale takich które uwzględnivszy również zasadę minimalizacji szkody oraz współpracy wierzyciela z dłużnikiem, pozwolą realnie naprawić uszkodzony pojazd. Wskazał, iż nie neguje prawa powoda do zaniechania naprawy, lecz w jego ocenie należne odszkodowanie powinno być równowartością kwoty, za którą pozwana gwarantowała przeprowadzenie profesjonalnej naprawy.

Na rozprawie w dniu 13.07.2016 roku (czas nagrania 00:00:55 - k. 68) pełnomocnik powoda zakwestionował możliwość skorzystania z zaproponowanego przez pozwanego warsztatu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27.02.2016 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uległ uszkodzeniu pojazd marki M. (...) ((...)) o nr rej, (...) stanowiący własność P. G..

Sprawca kolizji miał zawartą umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem pojazdu z pozwanym.

(bezsporne)

W dniu 1.03.2016 roku P. G. zgłosił szkodę u pozwanego.

(bezsporne: zgłoszenie szkody komunikacyjnej k. 15)

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. przyznało i wypłaciło P. G. odszkodowanie w wysokości 6.236,75 zł.

(bezsporne)

P. G. kupił przedmiotowy pojazd w dniu 15.02.2016 r. za cenę 2500 zł funtów brytyjskich.

(dowód: umowa kupna - sprzedaży w aktach szkody, kserokopia umowy kupna - sprzedaży k. 113)

Wartość pojazdu powoda wynosi ok. 13.000,00 zł.

Koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody z dnia 27.02.2016 r. wynosi **10.228,45 zł.**

(dowód: opinia biegłego sądowego M. S. k. 75 – 90)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje w całości na uwzględnienie.

Bezsporna w sprawie była odpowiedzialność co do zasady pozwanego za uszkodzenie pojazdu powoda w dniu 27.02.2016 roku. Sporne w sprawie było to, czy wypłacone poza procesem odszkodowanie wyrównało szkodę poniesioną przez powoda.

Na powodzie, zgodnie z przepisem art. 6 k.c., ciążył ciężar wykazania, że szkoda poniesiona przez powoda w wyniku kolizji drogowej jest wyższa aniżeli kwota wypłacona bezspornie przez pozwanego. Powód temu obowiązkowi sprostał.

Na mocy przepisu art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z treścią art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy

lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Na mocy przepisu art. 363 § 1 i 2 Kodeksu cywilnego naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Na mocy przepisu art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wyniki z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

W myśl przepisu art. 14 ust. 1 przywołanej wyżej ustawy w brzmieniu obowiązującym w dacie kolizji drogowej, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Na wniosek powoda został przeprowadzony w sprawie dowód z opinii biegłego sądowego.

Zgodnie z opinią sporządzoną przez biegłego sądowego koszt naprawy pojazdu powoda wynosił 10.228,45 zł. Opinia jest jasna i pełna. Żadna ze stron nie składała zastrzeżeń do opinii.

Należało zatem ustalić, że powodowi przysługuje odszkodowanie w kwocie 3.991,70 zł (10.228,45 zł – wypłacone 6.236,75 zł). Ponieważ powód w pozwie domagał się odszkodowania w niższej wysokości, żądanie pozwu w całości zasługiwało na uwzględnienie.

Niezasadne są twierdzenia pozwanego zawarte w pozwie, zgodnie z którymi powód powinien był skorzystać z zakładu naprawy pojazdu współpracującego z pozwanym. Po pierwsze powód nie ma obowiązku naprawy uszkodzonego pojazdu, natomiast obowiązkiem powoda jest naprawienie szkody wyrządzonej przez osobę ubezpieczoną u pozwanego. Ponadto powód nawet gdyby zamierzał naprawić pojazd to nie ma również obowiązku korzystać z zakładu naprawy pojazdu proponowanego przez pozwanego. Powód może naprawić pojazd we dowolnie wybranym przez siebie zakładzie, który zagwarantuje mu naprawę przywracającą pojazd do stanu sprzed szkody. Niekoniecznie musi decydować się na zakład współpracujący z pozwanym. Fakt ustalenia wysokości kosztów naprawy pojazdu powoda na kwotę 6.236,75 zł, w sytuacji, gdy faktycznie koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wynosiły 10.228,45 zł, może wywołać uzasadnione wątpliwości czy naprawa dokonana przez zakład współpracujący z pozwanym przywróci stan pojazdu do stanu sprzed szkody. Ustalenie wysokości szkody poniesionej przez powoda w odniesieniu do kosztów naprawy pojazdu nie zmierza do ustalenia najniższych kosztów naprawy pojazdu, ale kosztów takiej naprawy, która przywróci stan pojazdu do stanu sprzed szkody.

Uznać należy żądanie pozwu za uzasadnione w całości, a argumenty pozwanego za nietrafne.

Mając na uwadze powyższe sąd, na podstawie przepisu art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05. 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz.U. 2013, poz. 392 z późn. zm.), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.682,34 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2.04.2016 roku do dnia zapłaty, o czym orzekł w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Powód wygrał sprawę w całości.

Koszty postępowania poniesione przez powoda wyniosły łącznie 1.402,00 zł, z czego tytułem opłaty od pozwu kwotę 185,00 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17,00 zł i wynagrodzenia radcy prawnego reprezentującego powoda kwotę 1.200,00 zł.

Na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z §2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.402,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzekł punkcie drugim sentencji wyroku.

Na mocy przepisu art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005 roku w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 965,16 zł stanowiącą koszty sporządzenia opinii przez biegłego sądowego (k. 94), o czym orzekł w punkcie trzecim sentencji wyroku.